

สรุป

คำพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๓๑๕/๒๕๖๓ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด ผู้ร้อง

พลโท ม. กับพวก ผู้คัดค้าน

ความผิดต่อพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๕๑

ปัญหาศาลใช้กฎหมายบังคับย้อนหลังแก่คดีได้หรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๔๙ วรรคสอง (เดิม) ประกอบ พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๙ ผู้คัดค้านที่ ๑ จึงฎีกาในปัญหาข้อนี้ได้

พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ ในหมวด ๖ มาตรา ๔๘ ถึง ๕๙ เป็นมาตรการที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับดำเนินคดีต่อทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงิน อันเป็นมาตรการทางแพ่ง เป็นคนละส่วนกับการดำเนินการทางอาญาต่อบุคคล โดยมีเหตุผลมาจากหลักการคุ้มครองประโยชน์ของสังคมหรือประโยชน์สาธารณะ เพื่อตัดวงจรการนำเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดไปใช้ในการกระทำความผิดต่อไปอีก ส่วนการดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดทางอาญาก็เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก ดังนั้น แม้ความผิดมูลฐานตามมาตรา มาตรา ๓ (๒) ความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ ถูกกำหนดให้เป็นความผิดมูลฐานตามกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ภายหลังจากที่มีการกระทำความผิดมูลฐานหรือเป็นเวลาภายหลังจากผู้คัดค้านที่ ๑ ได้ทรัพย์สินทั้ง ๔ รายการนี้มาก็ตาม ศาลก็มีอำนาจนำบัญญัตินี้มาใช้บังคับแก่คดีของผู้คัดค้านที่ ๑ ได้ เพราะไม่ได้นำมาใช้วินิจฉัยและลงโทษจำเลยในทางอาญา

ความผิดมูลฐานที่ผู้ร้องอ้างเป็นเหตุขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเป็นข้อเท็จจริงประกอบว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือไม่ ดังนั้น ประเด็นในคดีร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงมุ่งที่ตัวทรัพย์สินซึ่งมีลักษณะตามบทนิยามของมาตรา ๓ แม้คำร้องที่ผู้ร้องยื่นขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินอ้างเหตุจากความผิดมูลฐานเดียวกันก็ตาม แต่เมื่อทรัพย์สินที่ขอให้ตกเป็นของแผ่นดินเป็นทรัพย์สินที่ผู้ร้องยังไม่เคยยื่นคำร้องขอมาก่อน ผู้ร้องก็ยื่นคำร้องขอให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดินได้ เมื่อทรัพย์สินที่ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินคดีนี้และคดีหมายเลขดำที่ พ.๙๓/๒๕๕๘ ของศาลชั้นต้น เป็นทรัพย์สินต่างรายการกัน ประเด็นแห่งคดีจึงเป็นการวินิจฉัยทรัพย์สินต่างรายการ การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีนี้ จึงไม่เป็นการร้องซ้อน ร้องซ้ำ หรือดำเนินกระบวนการซ้ำกับคดีหมายเลขดำที่ พ.๙๓/๒๕๕๘ ของศาลชั้นต้น

ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดที่ศาลจะมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๕๑ นั้น มิได้หมายความว่าต้องเป็นทรัพย์สินในคดีที่มีคำพิพากษาและมีผู้ถูกลงโทษแล้วเท่านั้น เพียงแต่หากปรากฏว่ามีการกระทำความผิดมูลฐานเกิดขึ้น ไม่ว่าจะจับกุมผู้กระทำความผิดได้หรือไม่ หรือผู้กระทำความผิดจะถูกลงโทษหรือไม่ แต่มีทรัพย์สินที่ได้มา ได้ใช้ หรือมีไว้เพื่อใช้อันเกี่ยวกับการกระทำความผิดดังกล่าว หรือที่ได้มา

กองกฎหมาย
LEGAL AFFAIRS BUREAU

จากการจำหน่าย จ่าย โอนทรัพย์สินข้างต้น หรือเป็นดอกผลของทรัพย์สินดังกล่าว ก็ถือว่าเป็นทรัพย์สิน
ที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ การดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินศาลชั้นต้นจึงไม่จำเป็นต้องรอ
ให้การดำเนินคดีอาญาในความผิดมูลฐานถึงที่สุดเสียก่อน

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามบัญชีรายการทรัพย์สิน
จำนวน ๒๓ รายการ มูลค่าประมาณ ๓๓,๕๘๑,๓๔๑.๔๔ บาท พร้อมดอกผล ตกเป็นของแผ่นดินตาม
พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑

ผู้คัดค้านที่ ๑ ยื่นคำคัดค้านทรัพย์สินรายการที่ ๗ ถึงที่ ๑๐ และคัดค้านว่าคดีนี้เป็นการร้องซ้อน ผู้ร้อง
ไม่มีอำนาจยื่นคำร้อง ขอให้ยกคำร้อง ผู้คัดค้านที่ ๒ ยื่นคำคัดค้านทรัพย์สินรายการที่ ๑๕ ถึงที่ ๑๗ และที่ ๒๒
ขอให้ยกคำร้อง ผู้คัดค้านที่ ๓ ยื่นคำคัดค้านทรัพย์สินรายการที่ ๑๓ และที่ ๒๐ ขอให้ยกคำร้อง

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ทรัพย์สิน รวม ๒๓ รายการ พร้อมดอกผล ตามบัญชีรายการทรัพย์สิน ตกเป็น
ของแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง
ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ

ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

ผู้คัดค้านที่ ๑ ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้เบื้องต้นในชั้นฎีกาโดยคู่ความทั้งสองฝ่ายไม่ได้แย้งว่า
เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๘ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้จับกุม
นายผดุงศักดิ์ กับพวก ในความผิดฐานพบบุคคลต่างด้าวหลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักร และได้สืบสวนขยายผล
พบว่ามีบุคคลหลายคนเกี่ยวข้องกับลักษณะเป็นเครือข่ายขบวนการค้ามนุษย์ขนาดใหญ่ มีการแบ่งบุคคล
เป็นหลายกลุ่มตามหน้าที่ คือ กลุ่มผู้ติดต่อรับซื้อ กลุ่มผู้ขาย กลุ่มผู้ขนส่ง กลุ่มผู้ดูแลค่ายกักขังแรงงานไม่ให้
หลบหนี และกลุ่มผู้ช่วยเหลือสนับสนุน ในลักษณะอำพราง ปิดบัง ทรัพย์สินหรือประโยชน์ที่ได้มาจากการ
กระทำความผิด ต่อมาพนักงานอัยการฟ้อง นายสุนันท์ นายสุริยา และนายวราชัย ต่อศาลจังหวัดปากพั้น
ศาลจังหวัดปากพั้นพิพากษาลงโทษนายสุนันท์กับพวกในความผิดฐานค้ามนุษย์และร่วมกันค้ามนุษย์ และ
เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๘ เจ้าพนักงานตำรวจภูธรภาค ๘ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองและทหารได้สนธิกำลัง
เข้าตรวจค้นบริเวณเทือกเขาแก้ว บ้านตะโล๊ะ หมู่ที่ ๘ ตำบลปาดังเบซาร์ อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ห่างจาก
ชายแดนไทย – มาเลเซีย ประมาณ ๓๐๐ เมตร พบค่ายที่พักชั่วคราวลักษณะมีผู้พักอาศัยเพิงถูกทิ้งร้างไปและ
พบหลุมฝังศพ ๒๖ ศพ พบนายตุตวันชา สัญชาติบังกลาเทศ จากการสอบถามนายตุตวันชาได้ความว่าสถานที่
ดังกล่าวเป็นค่ายที่ใช้ควบคุมคนต่างด้าวชาวโรฮีนจาประมาณ ๑๐๐ คน ผู้ควบคุมค่ายได้พาชาวโรฮีนจาหลบหนี
ไปก่อนเจ้าหน้าที่เข้าตรวจค้น ๒ วัน พนักงานสอบสวนขออนุมัติออกหมายจับผู้เกี่ยวข้องในข้อหาห่วงเหนียว
กักขัง เรียกค่าไถ่และค้ามนุษย์ต่อศาลจังหวัดน่านวชิซึ่งอนุมัติหมายจับ ๑๒๐ ราย ต่อมาพนักงานอัยการยื่นฟ้อง
ผู้ถูกจับได้ตามหมายจับต่อศาลอาญาในข้อหาพร้อมกันค้ามนุษย์ ตามคดีหมายเลขดำที่ คม.๒๗-๒๙/๒๕๕๘
คม.๓๒/๒๕๕๘ และ คม.๑๙/๒๕๕๙ ผู้คัดค้านที่ ๒ ระบุว่า เป็นจำเลยในคดีหมายเลขดำที่ คม.๒๗-๒๙/๒๕๕๘

ตำรวจภูธรภาค ๘ กับตำรวจภูธรจังหวัดสงขลาได้ส่งสำนวนคดีค้ำมนุษย์รายนายผดุงศักดิ์กับพวก ให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินตรวจสอบทรัพย์สินและข้อมูลธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินมีคำสั่งมอบหมายให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบแล้วมีคำสั่งให้ยึดและอายัดทรัพย์สินของนายผดุงศักดิ์กับพวก รวมถึงทรัพย์สินของผู้คัดค้านทั้งสามและบุคคลที่เกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์ด้วยหลายรายการไว้ชั่วคราว พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นเพื่อขอให้ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดของนายผดุงศักดิ์กับพวกตกเป็นของแผ่นดิน ตามคดีหมายเลขดำที่ พ.๔๗/๒๕๕๘ พ.๘๓/๒๕๕๘ พ.๘๓/๒๕๕๘ และ พ.๑๑๐/๒๕๕๘ ต่อมาในการประชุมคณะกรรมการธุรกรรม ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๘ ที่ประชุมมีมติให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดรายนายผดุงศักดิ์กับพวก (เพิ่มเติม) ๒๓ รายการ ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินรวม ๒๓ รายการ ตกเป็นของแผ่นดิน ผู้คัดค้านที่ ๑ ยื่นคำคัดค้านว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินรายการที่ ๗ ถึงที่ ๑๐ ผู้คัดค้านที่ ๒ ยื่นคำคัดค้านว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินรายการที่ ๑๕ ถึงที่ ๑๗ และที่ ๒๒ ผู้คัดค้านที่ ๓ ยื่นคำคัดค้านว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินรายการที่ ๑๓ และที่ ๒๐ ส่วนทรัพย์สินรายการที่ ๑ ถึงที่ ๖ ที่ ๑๑ ที่ ๑๒ ที่ ๑๔ ที่ ๑๘ ที่ ๑๙ ที่ ๒๑ และที่ ๒๓ ไม่มีผู้คัดค้าน ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้วมีคำสั่งให้ทรัพย์สินทั้ง ๒๓ รายการ ตกเป็นของแผ่นดิน ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ อุทธรณ์ ผู้คัดค้านที่ ๓ ไม่อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ผู้คัดค้านที่ ๒ ไม่ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ทรัพย์สินรายการที่ ๑ ถึงที่ ๖ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๒๓ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสอง

คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ ประการแรกว่า ศาลมีอำนาจนำพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ ความผิดมูลฐาน (๒) ความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ มาใช้บังคับย้อนหลังแก่คดีของผู้คัดค้านที่ ๑ ได้หรือไม่ โดยผู้คัดค้านที่ ๑ ฎีกาว่า ความผิดฐานค้ำมนุษย์ถูกกำหนดให้เป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ คำร้องของผู้ร้องในส่วนของผู้คัดค้านที่ ๑ ล้วนเกิดขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัติที่แก้ไขเพิ่มเติมใช้บังคับ จึงไม่อาจนำพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับย้อนหลังได้ เพราะขัดกับหลักไม่มีการกระทำความผิดหากไม่มีกฎหมายกำหนด และบุคคลจะไม่ต้องรับโทษหากไม่มีกฎหมายกำหนด

สำหรับฎีกาในปัญหานี้ แม้ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวมาในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ แต่ปัญหาว่าศาลใช้กฎหมายบังคับย้อนหลังแก่คดีของผู้คัดค้านที่ ๑ ได้หรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๙ วรรคสอง (เดิม) ประกอบพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๙ ผู้คัดค้านที่ ๑ จึงฎีกาในปัญหาข้อนี้ได้

เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ในหมวด ๖ มาตรา ๔๘ ถึง ๕๙ เป็นมาตรการที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับดำเนินคดีต่อทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงิน อันเป็นมาตรการทางแพ่ง จึงเป็นอิสระส่วนกับการดำเนินการทางอาญาต่อบุคคล โดยมีเหตุผลมาจากหลักการคุ้มครองประโยชน์ของสังคมหรือประโยชน์สาธารณะ เพื่อตัดวงจรการนำเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดไปใช้ในการกระทำความผิดต่อไปอีก จึงสามารถดำเนินคดีเกี่ยวกับเงินหรือทรัพย์สินที่สงสัยว่าได้มาจากการกระทำความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินได้ ส่วนการดำเนินคดีแก่

ผู้กระทำความผิดทางอาญาก็เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก ดังนั้น แม้ความผิดมูลฐานตามมาตรา มาตรา ๓ (๒) ความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ ถูกกำหนดให้เป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๘ ภายหลังจากที่มีการกระทำความผิดมูลฐานหรือเป็นเวลาภายหลังจากที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้ทรัพย์สินทั้ง ๔ รายการนี้มาก็ตาม ศาลก็มีอำนาจนำบทบัญญัตินี้มาใช้บังคับแก่คดีของผู้คัดค้านที่ ๑ ได้ เพราะไม่ได้นำมาใช้วินิจฉัยและลงโทษจำเลยในทางอาญา ฎีกาข้อนี้ของผู้คัดค้านที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ ประการที่สองว่า คดีนี้เป็นการร้องซ้อน ร้องซ้ำ หรือดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีซ้ำกับคดีหมายเลขดำที่ พ.๙๓/๒๕๕๘ ของศาลชั้นต้นหรือไม่

เห็นว่า แม้คดีนี้และคดีหมายเลขดำที่ พ.๙๓/๒๕๕๘ ของศาลชั้นต้น อ้างเหตุผลฐานในการขอให้ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ ตกเป็นของแผ่นดินด้วยเหตุการกระทำความผิดมูลฐานเดียวกันก็ตาม แต่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ในกรณีที่ปรากฏหลักฐานเป็นที่เชื่อได้ว่าทรัพย์สินใดเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ให้เลขาธิการส่งเรื่องให้พนักงานอัยการพิจารณาเพื่อยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดินโดยเร็ว” จึงเป็นบทบัญญัติที่มุ่งถึงตัวทรัพย์สินเป็นสำคัญว่า ทรัพย์สินที่พนักงานอัยการยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๔๙ เป็น “ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด” ตามบทนิยามมาตรา ๓ และมีเหตุให้ศาลเชื่อว่าทรัพย์สินตามคำร้องเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามมาตรา ๕๑ หรือไม่ ส่วนความผิดมูลฐานที่พนักงานอัยการอ้างเป็นเหตุขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเป็นข้อเท็จจริงประกอบว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือไม่ ดังนั้น ประเด็นในคดีร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงมุ่งที่ตัวทรัพย์สินซึ่งมีลักษณะตามบทนิยามของมาตรา ๓ แม้คำร้องที่ผู้ร้องยื่นขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินอ้างเหตุจากความผิดมูลฐานเดียวกันก็ตาม แต่เมื่อทรัพย์สินที่ขอให้ตกเป็นของแผ่นดินเป็นทรัพย์สินที่ผู้ร้องยังไม่เคยยื่นคำร้องขอมาก่อน ผู้ร้องก็ยื่นคำร้องขอให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดินได้ ดังจะเห็นได้จากมาตรา ๕๔ บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๕๑ หากปรากฏว่ามีทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเพิ่มขึ้นอีก ก็ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดินได้ และให้นำความในหมวดนี้มาใช้บังคับโดยอนุโลม” ดังนั้น แม้คดีหมายเลขดำที่ พ.๙๓/๒๕๕๘ ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นขอให้ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ ตกเป็นของแผ่นดิน ไปบางส่วนแล้ว จำนวน ๖๘ รายการ ต่อมาผู้ร้องได้ยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นเพื่อขอให้ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ ตกเป็นของแผ่นดินเป็นคดีนี้อีก แต่เมื่อทรัพย์สินที่ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินคดีนี้และคดีหมายเลขดำที่ พ.๙๓/๒๕๕๘ เป็นทรัพย์สินต่างรายการกัน ประเด็นแห่งคดีว่าทรัพย์สินตามคำร้องคดีนี้และคำร้องคดีหมายเลขดำที่ พ.๙๓/๒๕๕๘ ว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือไม่ จึงเป็นการวินิจฉัยทรัพย์สินต่างรายการกัน การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีนี้ จึงไม่เป็นการร้องซ้อน ร้องซ้ำ หรือดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีซ้ำกับคดีหมายเลขดำที่ พ.๙๓/๒๕๕๘ ของศาลชั้นต้น ฎีกาข้อนี้ของผู้คัดค้านที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ ประการที่สามว่า ศาลชั้นต้นมีอำนาจวินิจฉัยให้ทรัพย์สินตามคำร้องตกเป็นของแผ่นดินโดยไม่รอให้การดำเนินคดีอาญาในข้อหาความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ อันเป็นความผิดมูลฐานถึงที่สุดได้หรือไม่

เห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ นิยามคำว่า “ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด” ไว้ หมายความว่า (๑) เงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด เป็นความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินหรือจากการสนับสนุนหรือช่วยเหลือการกระทำความผิดซึ่งเป็นความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินและให้รวมถึงเงินหรือทรัพย์สินที่ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้หรือสนับสนุนการกระทำความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงิน (๒) เงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการจำหน่าย จ่าย โอนด้วยประการใด ๆ ซึ่งเงินหรือทรัพย์สินตาม (๑) หรือ (๓) ดอกผลของเงินหรือทรัพย์สินตาม (๑) หรือ (๒) ทั้งนี้ ไม่ว่าทรัพย์สินตาม (๑) (๒) หรือ (๓) จะมีการจำหน่าย จ่าย โอน หรือเปลี่ยนแปลงไปกี่ครั้งและไม่ว่าจะอยู่ในความครอบครองของบุคคลใด โอนไปเป็นของบุคคลใด หรือปรากฏหลักฐานทางทะเบียนว่าเป็นของบุคคลใด ดังนั้น ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดที่ศาลจะมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๕๑ นั้น จึงมิได้หมายความว่า จะต้องเป็นทรัพย์สินในคดีที่มีคำพิพากษาและมีผู้ถูกลงโทษแล้วเท่านั้น เพียงแต่หากปรากฏว่ามี การกระทำความผิดมูลฐานเกิดขึ้น ไม่ว่าจะจับกุมผู้กระทำความผิดได้หรือไม่ หรือผู้กระทำความผิดจะถูกลงโทษหรือไม่ แต่มีทรัพย์สินที่ได้มา ได้ใช้ หรือมีไว้เพื่อใช้อันเกี่ยวกับการกระทำความผิดดังกล่าว หรือที่ได้มาจากการจำหน่าย จ่าย โอนทรัพย์สินข้างต้น หรือเป็นดอกผลของทรัพย์สินดังกล่าว ก็ถือว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เนื่องจากการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นมาตรการทางแพ่งที่มาตรา ๕๙ บัญญัติให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม และผู้ที่อ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินมีสิทธินำสืบพิสูจน์เพื่อแสดงให้เห็นได้ว่าตนเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่แท้จริง และทรัพย์สินนั้นไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือตนเป็นผู้รับโอนโดยสุจริตและมีค่าตอบแทน หรือได้มาโดยสุจริตและตามสมควรในทางศีลธรรมอันดีหรือในทางกฤษฎาธารณะ ตามมาตรา ๕๐ หรือหากผู้ร้องพิสูจน์ได้ว่าผู้ที่อ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือผู้รับโอนทรัพย์สินนั้นเป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินมาก่อน ผู้นั้นก็มิหน้าที่นำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานของมาตรา ๕๑ วรรคสาม ว่า ทรัพย์สินนั้นไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือได้รับโอนมาโดยสุจริต แล้วแต่กรณี โดยกฎหมายกำหนดภาระในการพิสูจน์ให้ผู้อ้างว่าเป็นเจ้าของหรือผู้รับโอนทรัพย์สินมาแสดงตัวและพิสูจน์ว่าทรัพย์สินของตนมิได้เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ดังนั้น การดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ศาลชั้นต้นจึงไม่จำเป็นต้องรอให้การดำเนินคดีอาญาในความผิดมูลฐานถึงที่สุดเสียก่อน ฎีกาข้อนี้ของผู้คัดค้านที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ ประการสุดท้ายว่า ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ ลำดับที่ ๗ ถึงที่ ๑๐ ตามบัญชีรายการทรัพย์สิน เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือไม่

โดยผู้คัดค้านที่ ๑ ฎีกาว่า ไม่มี การกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์อันเป็นความผิดมูลฐาน ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับจำเลยในคดีอาญาความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ของศาลจังหวัดปากพนัง แม้ศาลพิพากษานายสุนันท์กับพวกกระทำความผิด ก็ไม่ผูกพันผู้คัดค้านที่ ๑ และทรัพย์สินทั้ง ๔ รายการของผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด

เห็นว่า ผู้ร้องมีพันตำรวจเอกฉลอง ร้อยตำรวจเอกภูเสถียร พันตำรวจเอกคำรณ และนางสาวพัชรียา เบิกความเป็นพยาน จากข้อเท็จจริงที่ผู้ร้องนำสืบมาฟังได้ว่า นายผดุงศักดิ์ กับพวก และกลุ่มบุคคลตามหมายจับ ของศาลจังหวัดนาทวี จำนวน ๑๒๐ คน ซึ่งมีนายสุนันท์และผู้คัดค้านทั้งสามรวมอยู่ด้วย เป็นกลุ่มเครือข่ายที่มี พฤติการณ์ค้ำมนุษย์ และมีเงินโอนเข้าบัญชีของผู้คัดค้านที่ ๑ หลายครั้งโดยผู้กระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ กับพวกถูกดำเนินคดีเป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ คม.๒๗-๒๙/๒๕๕๘ คม.๓๒/๒๕๕๘ และ คม.๑๙/๒๕๕๙ ของศาลอาญา ทั้งผู้คัดค้านที่ ๑ นำสืบรับว่าผู้คัดค้านที่ ๑ ถูกฟ้องต่อศาลอาญา ในความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ ตามคดีหมายเลขดำที่ คม.๒๗-๒๙/๒๕๕๘ เนื่องจากถูกกล่าวหาว่ารับโอนเงิน จากผู้กระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์อันเป็น ความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ เกิดขึ้น และผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้กระทำความผิดมูลฐานและเกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดมูลฐาน ซึ่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ วรรคสาม ให้สันนิษฐาน ไว้ก่อนว่าบรรดาทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือได้รับโอนมาโดยไม่สุจริต แล้วแต่กรณี ผู้คัดค้านที่ ๑ จึงมีภาระการพิสูจน์เพื่อหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าว

ผู้คัดค้านที่ ๑ นำสืบว่า การโอนเงินจำนวนมากเข้าบัญชีของผู้คัดค้านที่ ๑ ตามรายงานของสำนักงาน ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินนั้น เป็นเงินที่ได้จากการรวบรวมสมทบทุนของกลุ่มประชาชนในจังหวัด ระนอง ในช่วงเวลาที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร ส่วนแยกที่ ๔ ซึ่งรับผิดชอบแผนการผลักดันผู้อพยพชาวโรฮิงจา ชื่อแผนพิทักษ์อันดามันและแผนรัตนรังสรรค์ งบประมาณในการปฏิบัติตามแผนดังกล่าวไม่เพียงพอ ผู้คัดค้านที่ ๑ จึงตั้งกลุ่มชาวบ้านในจังหวัดระนองขึ้น โดยรวบรวมคนจากชุดรักษาความปลอดภัย หมู่บ้าน ลูกเสือชาวบ้าน และอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน และได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มพ่อค้าและนักธุรกิจรวบรวมเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติตามแผน และ ผู้คัดค้านที่ ๑ มีอาชีพรับราชการมีเงินเดือน เงินประจำตำแหน่งเดือนละแสนบาทเศษ ผู้คัดค้านที่ ๑ ยังมีรายได้จากการรับซื้อและขายโค ซื้อขายทองคำแท่งตามอัตราแลกเปลี่ยน ขายพระเครื่อง ทำสวนปาล์ม น้ำมันและยางพารา

เห็นว่า ข้อกล่าวอ้างของผู้คัดค้านที่ ๑ เกี่ยวกับเงินที่โอนเข้าบัญชีของผู้คัดค้านที่ ๑ ว่าเป็นเงินระดมทุน ของชาวบ้านนั้น ไม่ปรากฏว่ามีพยานหลักฐานสนับสนุนข้ออ้างดังกล่าว เป็นเพียงการกล่าวอ้างลอย ๆ นอกจากนี้ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นข้าราชการ ย่อมทราบดีว่าการระดมทุนจากชาวบ้านเพื่อช่วยเหลือภารกิจของ ทางราชการโดยให้นำเข้าบัญชีตนเองนั้น สุ่มเสี่ยงต่อการถูกร้องเรียนกล่าวหา ทั้งเป็นการทำธุรกรรมที่มีมูลค่า สูงถึงหลายสิบล้านบาท แต่ไม่มีการจัดทำบัญชีรายการรับจ่ายไว้เป็นหลักฐาน ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่สามารถระบุ ตัวตนผู้บริจาคได้อย่างชัดเจน ทั้งปรากฏว่าบุคคลที่โอนเงินมาเข้าบัญชีผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้ต้องหาตามหมายจับ คดีร่วมกันค้ำมนุษย์ ข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าเงินที่โอนเข้าบัญชีของผู้คัดค้านที่ ๑ ดังกล่าว เป็นเงินที่ได้จาก การระดมทุนของประชาชนเพื่อสนับสนุนภารกิจผลักดันผู้อพยพหนีเข้าเมืองทางทะเล

ส่วนประเด็นเกี่ยวกับการได้มาซึ่งทรัพย์สินรายการที่ ๗ ถึงที่ ๑๐ นั้น ผู้คัดค้านที่ ๑ นำสืบว่า ทรัพย์สิน ทั้ง ๔ รายการ ได้มาจากการขายที่ดิน ทาวน์เฮ้าส์ และอาคารพาณิชย์ในจังหวัดนครศรีธรรมราช รายได้จาก การขายวัวทั้งคอก ๕๐ ตัว รายได้จากการพนันชนโค รายได้จากการรับซื้อโคที่ขนถ่ายแพไปขายในรูปแบบเนื้อวัว รายได้จากการสวนปาล์ม สวนยางพารา รายได้จากเงินผ่อนชำระค่าสวนยางพาราที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ขายสิทธิให้

กองกฎหมาย LEGAL AFFAIRS BUREAU

พันโทปฐมพงศ์ และยังมีรายได้จากเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง เงินค่ารถประจำตำแหน่ง และเงินเพิ่มสำหรับการสู้รบ ซึ่งประเด็นเกี่ยวกับการได้มาซึ่งทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ นั้น ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยไว้โดยละเอียดแล้วว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ขายทาวน์เฮ้าส์เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๐ ขายอาคารพาณิชย์เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ และขายที่ดินตามที่กล่าวอ้างตั้งแต่วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แต่ที่ดินทั้ง ๔ แปลง ที่ผู้ร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินนี้ ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้มาระหว่างวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๖ อันเป็นเวลาภายหลังจากผู้คัดค้านที่ ๑ ขายอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวเป็นเวลาหลายปี ทั้งผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่สามารถนำสืบได้ว่านำเงินไปพักไว้ในบัญชีใดก่อนที่จะเบิกถอนมาซื้อที่ดินทั้ง ๔ แปลง ส่วนข้อที่นำสืบเกี่ยวกับการซื้อขายทองคำแท่ง ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ซื้อขายทองคำแท่งกับร้านค้า ๓ แห่ง แต่จากการที่เจ้าของร้านทองทั้ง ๓ ร้าน มาให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินจะเห็นได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ มิได้มีรายได้จากการซื้อขายทองคำจำนวนมากตามที่กล่าวอ้าง ส่วนที่นำสืบว่ามีรายได้จากการขายวัวทั้งคอก ๕๐ ตัว รายได้จากการเล่นพนันชนโค และรายได้จากการรับซื้อโคที่ชนพ่ายแพ้ไปขายในรูปแบบเนื้อวัว นั้น ผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความลอย ๆ ไม่มีหลักฐานการได้มาของรายได้และพยานบุคคลมาสนับสนุน ส่วนรายได้จากการทำสวนปาล์ม และสวนยางพารา นั้น ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยสรุปได้ว่า แม้ผู้คัดค้านที่ ๑ จะมีนางณัฐจิรา พี่สาวมาเบิกความประกอบบันทึกรายได้ตามรายการบัญชีเอกสารหมายเลข ค.๙ ก็ตาม แต่รายได้ที่จัดบันทึกไว้ไม่มาก ส่วนรายได้จากเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง และเงินอื่นรวมกว่าเดือนละ ๑๒๐,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านที่ ๑ ก็ให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินว่า บ้านพักที่ผู้คัดค้านอยู่อาศัยนั้น ที่ดินใช้ปลูกสร้างบ้านพักเป็นของภริยา ผู้คัดค้านที่ ๑ ออกเงินช่วยค่าก่อสร้างบ้าน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท พักอาศัย ๑๐ คน แสดงว่าเป็นครอบครัวใหญ่ และผู้คัดค้านที่ ๑ ยังให้ถ้อยคำว่ามีรถยนต์ ๖ คัน ประกอบด้วย รถยนต์เมอร์เซเดสเบนซ์ ซ้อมาเมื่อปี ๒๕๕๖ ชำระเงินดาวน์ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ผ่อนชำระงวดละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท รถยนต์ SUV ยี่ห้อแลนด์โรเวอร์ ซ้อมาเมื่อต้นปี ๒๕๕๘ ราคาประมาณ ๓,๓๐๐,๐๐๐ บาท รถยนต์กระบะ ยี่ห้อมิตซูบิชิ ซ้อมาในราคา ๖๐๐,๐๐๐ บาท รถยนต์ SUV ยี่ห้อฮุนได รุ่นทูซอน ซ้อมาเมื่อประมาณปี ๒๕๕๕ ในราคา ๑,๖๐๐,๐๐๐ บาท ชำระเงินดาวน์ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ผ่อนชำระเดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท รถยนต์กระบะ ยี่ห้อเชฟโรเลต ซ้อมาในราคา ๖๐๐,๐๐๐ บาท ชำระเงินดาวน์ ๓๐๐,๐๐๐ บาท ผ่อนชำระเดือนละ ๑๑,๐๐๐ บาท และรถยนต์ส่วนบุคคล ยี่ห้อโตโยต้า ซ้อมาในราคา ๑๑๐,๐๐๐ บาท สถานภาพทางครอบครัวของผู้คัดค้านที่ ๑ ย่อมต้องมีค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนจำนวนไม่น้อย รายได้จากสวนปาล์ม สวนยาง และรายได้จากราชการไม่น่าเชื่อว่า จะเพียงพอซื้อที่ดินทั้ง ๔ แปลง ซึ่งมีมูลค่าสูงถึง ๑๐,๖๔๘,๕๗๕.๑๖ บาท ด้วยเงินสด ทั้งยังได้ความว่าการได้มาซึ่งที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๘๑๖๕ (ทรัพย์สินรายการที่ ๘ ตามบัญชีทรัพย์สิน) ในช่วงเวลาก่อนการโอนและในวันโอนกรรมสิทธิ์มีการโอนเงินจากผู้ต้องหาในคดีร่วมกันค้ำมนุษย์เข้าบัญชีผู้คัดค้านที่ ๑ ทั้งปรากฏด้วยว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้ถ้อยคำที่ซื้อที่ดินแปลงนี้ในราคา ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยชำระเป็นเงินสดจากการขายทองคำแท่ง ซึ่งขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่ว่าเป็นการจ่ายค่าที่ดินด้วยเช็คเงินสด ยิ่งกว่านั้นผู้คัดค้านที่ ๑ ได้ชี้แจงเป็นหนังสือว่า ใช้รายได้จากหลายแหล่งมาซื้อที่ดินดังกล่าวในราคา ๖,๕๐๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความตอบทนายผู้คัดค้านที่ ๑ ถ้ามว่า วางมัดจำ ๑,๔๓๘,๑๓๓.๑๕ บาท ชำระค่าที่ดิน ๖,๖๐๐,๐๐๐ บาท อันเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับราคาซื้อขายและแหล่งรายได้ที่นำมาซื้อที่ดินไม่อยู่กับร่องกับรอย ส่วนที่ดินอีก ๓ แปลง ตามคำร้องนั้น ผู้คัดค้านที่ ๑ ก็อ้างถึงราคาที่ดินแต่ละครั้งแตกต่างกันมากและอ้างว่าซื้อด้วยเงินสดทั้งที่ราคาที่ดินแต่ละแปลงมีมูลค่าสูงหลายล้านบาท โดยไม่ปรากฏเหตุผลความจำเป็นที่ต้องซื้อด้วยเงินสด พฤติการณ์ของผู้คัดค้านที่ ๑

กองกฎหมาย
LEGAL AFFAIRS BUREAU

สื่อแสดงว่าต้องการหลีกเลี่ยงการตรวจสอบธุรกรรมการซื้อขายที่ดิน เนื่องจากการซื้อด้วยเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๓ ข้ออ้างของผู้คัดค้านที่ ๑ เกี่ยวกับการได้ที่ดินทั้ง ๔ แปลง จึงไม่อาจหักล้างข้อสันนิษฐานของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๕๑ วรรคสามได้ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่าทรัพย์สินรายการที่ ๗ ถึงที่ ๑๐ ตามบัญชีรายการทรัพย์สิน เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐาน ส่วนฎีกาข้ออื่นของผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นรายละเอียดซึ่งศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยโดยละเอียดและชอบด้วยเหตุผลแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยซ้ำอีก ฎีกาข้อนี้ของผู้คัดค้านที่ ๑ ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ